

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2017/1128 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 14. junija 2017

o čezmejni prenosljivosti storitev spletnih vsebin na notranjem trgu

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Neoviran dostop po vsej Uniji do storitev spletnih vsebin, ki se potrošnikom zakonito zagotavljajo v njihovi državi članici prebivališča, je pomemben za nemoteno delovanje notranjega trga in za učinkovito uporabo načel prostega pretoka oseb in storitev. Ker notranji trg zajema območje brez notranjih meja, ki med drugim temelji na prostem pretoku oseb in storitev, je treba zagotoviti, da lahko potrošniki prenosljive storitve spletnih vsebin, ki ponujajo dostop do vsebin, kot so glasba, igre, filmi, zabavne oddaje ali športni dogodki, uporabljajo ne le v njihovi državi članici prebivališča, ampak tudi, ko se začasno nahajajo v drugi državi članici za namene kot so počitnice, potovanje, poslovna potovanja ali učna mobilnost. Zato bi bilo treba v teh primerih odpraviti ovire, ki preprečujejo dostop do takih storitev spletnih vsebin in njihovo uporabo.
- (2) Tehnološki razvoj, ki je povzročil hitro širjenje prenosnih naprav, kot so prenosni in tablični računalniki ter pametni telefoni, vse bolj olajšuje uporabo storitev spletnih vsebin, saj omogoča dostop do njih ne glede na lokacijo potrošnika. Povpraševanje potrošnikov po dostopu do vsebin in inovativnih spletnih storitev hitro narašča ne le v njihovi državi članici prebivališča, temveč tudi takrat, ko se začasno nahajajo v drugi državi članici.
- (3) Potrošniki vse pogosteje sklepajo pogodbene dogovore s ponudniki storitev o zagotavljanju storitev spletnih vsebin. Vendar pa potrošniki, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, tam pogosto ne morejo več dostopati do niti uporabljati storitev spletnih vsebin, za dostop do in uporabo katerih so zakonito pridobili pravico v svoji državi članici prebivališča.

⁽¹⁾ UL C 264, 20.7.2016, str. 86.

⁽²⁾ UL C 240, 1.7.2016, str. 72.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 18. maja 2017 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 8. junija 2017.

- (4) Zaradi številnih ovir je oteženo zagotavljanje storitev spletnih vsebin potrošnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča. Nekatere spletne storitve vključujejo vsebine, kot so glasba, igre, filmi ali zabavne oddaje, ki so na podlagi prava Unije varovane z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami. Ovire za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin se trenutno razlikujejo od sektorja do sektorja. Ovire so posledica tega, da so pravice do prenosa vsebin, varovanih z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami, kot so avdiovizualna dela, pogosto podeljene na podlagi teritorialnosti ter da se ponudniki spletnih storitev lahko odločijo, da bodo storitve ponujali le na nekaterih trgih.
- (5) Enako velja za vsebine, kot so športni dogodki, ki niso varovane z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami na podlagi prava Unije, vendar pa bi lahko bile varovane z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami v skladu z nacionalnim pravom ali drugo posebno nacionalno zakonodajo, in za katere organizatorji takih dogodkov tudi pogosto prenesejo pravice ali pa jih ponudniki storitev spletnih vsebin ponujajo na podlagi teritorialnosti. Prenosi takih vsebin s strani radijskih ali televizijskih organizacij so varovani s sorodnimi pravicami, ki so bile harmonizirane na ravni Unije. Poleg tega prenosi takih vsebin pogosto vključujejo avtorsko varovane elemente, kot so glasba, uvodne ali zaključne video sekvence ali grafika. Poleg tega so bili nekateri vidiki prenosov takih vsebin, zlasti radiodifuznega oddajanja dogodkov velikega družbenega pomena ter kratka poročila o dogodkih velikega javnega interesa, harmonizirane z Direktivo 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾. Avdiovizualne medijske storitve v smislu Direktive 2010/13/EU pa vključujejo storitve, ki omogočajo dostop do vsebin, kot so športni dogodki, novice ali aktualne informacije.
- (6) Storitve spletnih vsebin se vse pogostejše tržijo v paketu, v katerem ni mogoče ločiti vsebin, ki niso varovane z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami, od vsebin, varovanih z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami, ne da bi se bistveno zmanjšala vrednost storitve, ki se zagotavlja potrošnikom. To zlasti velja za prvovrstne vsebine, kot so športni ali drugi dogodki, za katere potrošniki izkažejo veliko zanimanje. Da bi ponudniki storitev spletnih vsebin lahko potrošnikom zagotovili popoln dostop do storitev spletnih vsebin, ko se potrošniki začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, mora ta uredba zajemati tudi take vsebine, ki jih uporabljajo storitve spletnih vsebin, in se uporabljati za avdiovizualne medijske storitve v smislu Direktive 2010/13/EU ter tudi za prenose radijskih ali televizijskih organizacij v celoti.
- (7) Pravice na delih, varovanih z avtorsko pravico, in na vsebini, varovani s sorodnimi pravicami (v nadaljnjem besedilu: dela in druga varovana vsebina), so med drugim harmonizirane z direktivami 96/9/ES⁽²⁾, 2001/29/ES⁽³⁾, 2006/115/ES⁽⁴⁾ in 2009/24/ES⁽⁵⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Določbe mednarodnih sporazumov na področju avtorske pravice in sorodnih pravic, ki jih je sklenila Unija, zlasti Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine, ki je Priloga 1C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije z dne 15. aprila 1994, Pogodbe WIPO o avtorski pravici z dne 20. decembra 1996 in Pogodbe WIPO o izvedbah in fonogramih z dne 20. decembra 1996, kakor so bile spremenjene, so sestavni del pravnega reda Unije. Pravo Unije bi bilo treba, kolikor je to mogoče, razlagati na način, ki je skladen z mednarodnim pravom.
- (8) Bistveno je, da imajo ponudniki storitev spletnih vsebin, ki uporabljajo dela ali drugo varovano vsebino, kot so knjige, avdiovizualna dela, glasbeni posnetki ali oddaje, pravico do uporabe takih vsebin za zadevna ozemlja.
- (9) Za prenos vsebin, ki so varovane z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami, morajo imeti ponudniki storitev spletnih vsebin dovoljenje zadevnih imetnikov pravic, kot so avtorji, izvajalci, producenti ali radijske ali televizijske organizacije, za vsebine, vključene v prenos. Enako velja tudi v primeru, ko je namen takega prenosa potrošniku omogočiti nalaganje s strežnika, da lahko uporabi storitev spletnih vsebin.

⁽¹⁾ Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL L 95, 15.4.2010, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 96/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. marca 1996 o pravnem varstvu baz podatkov (UL L 77, 27.3.1996, str. 20).

⁽³⁾ Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL L 167, 22.6.2001, str. 10).

⁽⁴⁾ Direktiva 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine (UL L 376, 27.12.2006, str. 28).

⁽⁵⁾ Direktiva 2009/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o pravnem varstvu računalniških programov (UL L 111, 5.5.2009, str. 16).

- (10) Pridobitev prenosa za zadevne pravice ni vedno mogoča, zlasti v primeru izključnega prenosa pravice na vsebini. Da bi zagotovili dejansko spoštovanje ozemeljske ekskluzivnosti, se ponudniki storitev spletnih vsebin v svojih pogodbah o prenosu pravic z imetniki pravic, vključno z radijskimi ali televizijskimi organizacijami ali organizatorji dogodkov, pogosto obvežejo, da bodo svojim naročnikom zunaj ozemlja, za katerega je bil s ponudniki dogovorjen prenos pravic, preprečili dostop do svojih storitev in njihovo uporabo. Ponudniki morajo zaradi teh pogodbenih omejitev zanje sprejeti ukrepe, kot so zavrnitev dostopa do svojih storitev z naslovov internetnega protokola (IP) zunaj zadevnega ozemlja. Eno od ovir za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin je torej mogoče najti v pogodbah, sklenjenih med ponudniki storitev spletnih vsebin in njihovimi naročniki, ki odražajo klavzule o ozemeljski omejitvi iz pogodb med temi ponudniki in imetniki pravic.
- (11) Pri iskanju ravnovesja med ciljem varstva pravic intelektualne lastnine in temeljnimi svoboščinami, ki jih zagotavlja Pogodba o delovanju Evropske unije (PDEU), bi bilo treba upoštevati sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (12) Zato je cilj te uredbe prilagoditi harmoniziran pravni okvir o avtorski pravici in sorodnih pravicah ter zagotoviti skupen pristop k zagotavljanju storitev spletnih vsebin za naročnike, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, z odpravo ovir za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin, ki se zakonito zagotavljajo. Ta uredba bi morala zagotoviti čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin v vseh zadevnih sektorjih in s tem potrošnikom omogočiti dodaten način zakonitega dostopa do spletnih vsebin, ne da bi to vplivalo na visoko raven varstva, ki jo zagotavlja avtorska pravica in sorodne pravice v Uniji, spremenilo obstoječe modele prenosa pravic, kot so ozemeljski prenosi pravic, niti vplivalo na obstoječe mehanizme financiranja. Koncept čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin bi moral biti ločen od koncepta čezmejnega dostopa potrošnikov do storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, ki niso zajete s to uredbo.
- (13) Glede na obstoječe instrumente Unije na področju obdavčitve je treba področje obdavčitve izključiti iz področja uporabe te uredbe. Zato ta uredba ne bi smela vplivati na uporabo določb, povezanih z obdavčitvijo.
- (14) V tej uredbi je opredeljenih več pojmov, potrebnih za njeno uporabo, vključno z državo članico prebivališča. Država članica prebivališča bi morala biti določena ob upoštevanju ciljev te uredbe in potrebe, da se zagotovi njena enotna uporaba v Uniji. Opredelitev države članice prebivališča pomeni, da ima naročnik dejansko in trajno prebivališče v tej državi članici. Ponudniku storitev spletnih vsebin, ki je preveril državo članico prebivališča v skladu s to uredbo, bi moralo biti za namene te uredbe omogočeno domnevati, da je preverjena država članica prebivališča edina naročnikova država članica prebivališča. Ponudniki ne bi smeli biti dolžni preveriti, ali so njihovi naročniki tudi naročniki storitve spletnih vsebin v drugi državi članici.
- (15) Ta uredba bi se morala uporabljati za storitve spletnih vsebin, ki jih ponudniki, potem ko so od imetnikov pravic pridobili zadevne pravice na določenem ozemlju, zagotavljajo svojim naročnikom na podlagi pogodbe na kakršen koli način, vključno s pretakanjem, nalaganjem s strežnika, aplikacijami ali katero koli drugo tehniko, ki omogoča uporabo navedenih vsebin. Za namene te uredbe bi se moralo šteti, da pojem pogodba vključuje vse sporazume med ponudnikom in naročnikom, vključno z vsemi dogovori, s katerimi naročnik sprejme pogoje ponudnika za zagotavljanje storitev spletnih vsebin, proti plačilu v denarju ali brez plačila v denarju. Prijava na prejetje opozoril o vsebinah ali zgolj sprejetje piškotkov HTML se za namene te uredbe ne bi smela šteti za pogodbo o zagotavljanju storitev spletnih vsebin.
- (16) Spletna storitev, ki ni avdiovizualna medijska storitev v smislu Direktive 2010/13/EU in ki uporablja dela, drugo varovano vsebino ali prenose radijskih ali televizijskih organizacij zgolj kot pomožno dopolnitev, ne bi smela biti zajeta s to uredbo. Take storitve vključujejo spletna mesta, ki uporabljajo dela ali drugo varovano vsebino, kot so grafični elementi ali glasba kot ozadje, le kot pomožno dopolnitev, kadar je glavni namen takšnih spletnih mest na primer prodaja blaga.
- (17) Ta uredba bi se morala uporabljati le za storitve spletnih vsebin, do katerih lahko naročniki dejansko dostopajo in jih uporabljajo v svoji državi članici prebivališča, ne da bi bili omejeni na določeno lokacijo, saj od ponudnikov storitev spletnih vsebin, ki prenosljivih storitev spletnih vsebin ne ponujajo v naročnikovi državi članici prebivališča, ni primerno zahtevati, da jih ponujajo čezmejno.

- (18) Ta uredba bi se morala uporabljati za storitve spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju. Ponudniki takih storitev imajo možnost, da preverijo državo članico prebivališča svojih naročnikov. Pravico do uporabe storitve spletnih vsebin bi bilo treba šteti za pridobljeno proti plačilu v denarju, ne glede na to, ali se plačilo izvede neposredno ponudniku storitve spletnih vsebin ali drugi stranki, kot je ponudnik paketa elektronske komunikacijske storitve in storitve spletnih vsebin drugega ponudnika. Za namene te uredbe se plačilo obvezne pristojbine za storitve javne radiodifuzije ne bi smelo šteti kot plačilo v denarju za storitev spletnih vsebin.
- (19) Ponudniki storitev spletnih vsebin svojim naročnikom ne bi smeli zaračunavati dodatnih stroškov za zagotovitev čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin v skladu s to uredbo. Možno je, da bodo naročniki morali za dostop in uporabo storitev spletnih vsebin v državah članicah, ki niso njihove države članice prebivališča, plačati pristojbine upravljavcev elektronskih komunikacijskih omrežij, uporabljenih za dostop do teh storitev.
- (20) Ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo brez plačila v denarju, običajno ne preverjajo države članice prebivališča svojih naročnikov. Vključitev takšnih storitev spletnih vsebin v področje uporabe te uredbe bi predstavljala veliko spremembo načina zagotavljanja teh storitev in bi prinesla nesorazmerne stroške. Vendar pa bi izključitev teh storitev iz področja uporabe te uredbe pomenila, da ponudniki teh storitev ne bi mogli izkoristiti pravnega mehanizma, predvidenega v tej uredbi in ki ponudnikom storitev spletnih vsebin omogoča, da ponudijo čezmejno prenosljivost teh storitev, tudi če se odločijo za naložbo v načine, ki jim omogočajo preverjanje naročnikove države članice prebivališča. Ustrezno bi morali ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo brez plačila v denarju, imeti možnost, da so vključeni v področje uporabe te uredbe, pod pogojem, da izpolnjujejo zahteve o preverjanju naročnikove države članice prebivališča. Če ti ponudniki uporabijo to možnost, bi morali izpolnjevati enake obveznosti, kot jih ta uredba določa za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju. Poleg tega bi morali o svoji odločitvi za uporabo te možnosti pravočasno obvestiti naročnike, zadevne imetnike avtorske pravice in sorodnih pravic ter zadevne imetnike vseh drugih pravic na vsebini storitve spletnih vsebin. Te informacije bi se lahko zagotovile na spletišču ponudnika.
- (21) Za zagotovitev čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin je treba zahtevati, da ponudniki storitev spletnih vsebin, ki so zajete s to uredbo, naročnikom omogočijo uporabo teh storitev v državi članici, v kateri se začasno nahajajo, na enak način kot v njihovi državi članici prebivališča. Naročniki bi morali imeti dostop do storitev spletnih vsebin, ki ponujajo enako vsebino na isti vrsti in številu naprav, za enako število uporabnikov in z enakim obsegom funkcionalnosti, kot so jim na voljo v državi članici prebivališča. Bistveno je, da je obveznost zagotavljanja čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin zavezujoča, zato strankam ne bi smelo biti omogočeno, da jo izključijo, od nje odstopajo ali spreminjajo njene učinke. Kakršno koli dejanje ponudnika, ki bi naročnikom preprečilo dostop do storitve ali njeno uporabo, medtem ko se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, na primer omejitve funkcionalnosti storitve ali kakovosti zagotavljanja storitve, bi se moralo šteti za izogibanje obveznosti zagotavljanja čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin in torej v nasprotju s to uredbo.
- (22) Če bi se zahtevalo, da se morajo storitve spletnih vsebin naročnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, zagotavljati v enaki kakovosti kot v državi članici prebivališča, bi lahko to privedlo do visokih stroškov za ponudnike storitev spletnih vsebin in s tem tudi za naročnike. Zato v tej uredbi ni primerno zahtevati, da ponudniki zagotavljajo take storitve v kakovosti, ki bi bila višja, kot je na voljo prek lokalnega spletnega dostopa, ki ga izbere naročnik med začasnim nahajanjem v drugi državi članici. V takih primerih ponudnik ne bi smel biti odgovoren za morebitno slabšo kakovost zagotavljanja storitve. Če pa ponudnik izrecno jamči, da bo naročnikom, ko se ti začasno nahajajo v drugi državi članici, zagotavljal določeno raven kakovosti storitev, bi ga takšno jamstvo moralo zavezovati. Ponudnik bi moral na podlagi informacij, ki jih ima, svojim naročnikom vnaprej zagotoviti informacije o kakovosti zagotavljanja storitev spletnih vsebin v državah članicah, ki niso naročnikova država članica prebivališča, zlasti informacije, da bi se kakovost zagotovljene storitve lahko razlikovala od kakovosti, zagotovljene v njihovi državi članici prebivališča. Ponudnik ne bi smel biti obvezan, da mora dejavno iskati informacije o kakovosti zagotavljanja storitve v državah članicah, ki niso naročnikova država članica prebivališča. Ustrezne informacije bi se lahko zagotovile na spletišču ponudnika.

- (23) Da lahko ponudniki storitev spletnih vsebin, ki so zajete s to uredbo, izpolnjujejo obveznost zagotavljanja čezmejne prenosljivosti svojih storitev, ne da bi pridobili ustrezne pravice v drugi državi članici, je treba določiti, da bi morali biti ti ponudniki vedno upravičeni do zagotavljanja takih storitev naročnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča. To bi bilo treba doseči z določitvijo, da za zagotavljanje take storitve spletnih vsebin, dostop do nje in njeno uporabo velja, da potekajo v naročnikovi državi članici prebivališča. Ta pravni mehanizem bi se smel uporabljati samo za zagotavljanje čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin. Za storitev spletnih vsebin bi se moralo šteti, da se zagotavlja zakonito, če sta tako storitev kot vsebina zagotavljeni zakonito v državi članici prebivališča. Ta uredba in zlasti pravni mehanizem, ki določa kraj zagotavljanja storitve spletnih vsebin ter dostopa do nje in njene uporabe v naročnikovi državi članici prebivališča, ponudniku ne preprečuje možnosti, da svojemu naročniku v državi članici, kjer se začasno nahaja, ponudi dodaten dostop in uporabo vsebin, ki jih ponudnik zakonito ponuja v tej državi članici.
- (24) Za prenos avtorske pravice ali sorodnih pravic pravni mehanizem iz te uredbe pomeni, da bi za zadevna dejanja reproduciranja, priobčitve javnosti in dajanja na voljo del in drugih varovanih vsebin ter dejanja jemanja izvlečkov in ponovne uporabe v zvezi s podatkovnimi zbirkami, varovanimi s pravicami *sui generis*, do katerih pride, kadar se storitev zagotavlja naročnikom, ko se ti začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, moralo veljati, da potekajo v naročnikovi državi članici prebivališča. Za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki so zajete s to uredbo, bi zato moralo veljati, da taka dejanja izvedejo na podlagi ustreznih dovoljenj zadevnih imetnikov pravic za državo članico prebivališča njihovih naročnikov. Kadar imajo ponudniki pravico, da izvedejo dejanja priobčitve javnosti ali reproduciranja v državi članici prebivališča na podlagi dovoljenja zadevnih imetnikov pravic, bi morali imeti naročniki, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, možnost dostopa do storitve in njene uporabe ter po potrebi možnost izvedbe katerih koli ustreznih dejanj reproduciranja, kot je nalaganje s strežnika, do katerih bi bili upravičeni v njihovi državi članici prebivališča. Kadar ponudniki zagotavljajo storitev spletnih vsebin naročnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, in imajo naročniki dostop in uporabljajo storitev v skladu s to uredbo, to ne bi smelo pomeniti kršitve avtorske pravice ali sorodnih pravic ali katerih koli drugih pravic, ki so potrebne za zagotovitev, dostop in uporabo storitve spletne vsebine.
- (25) Ponudniki storitev spletnih vsebin, ki so zajete s to uredbo, ne bi smeli biti odgovorni za kršitev katere koli pogodbene določbe, ki je v nasprotju z obveznostjo, da svojim naročnikom omogočajo uporabo teh storitev v državi članici, kjer se začasno nahajajo. Zato bi morale biti klavzule v pogodbah, s katerimi se prepove ali omeji čezmejna prenosljivost tovrstnih storitev spletnih vsebin, neizvršljive. Ponudnikom in imetnikom pravic, povezanih z zagotavljanjem storitev spletnih vsebin, ne bi smelo biti dovoljeno, da se izognejo uporabi te uredbe z izbiro prava tretje države kot prava, ki bi veljalo za pogodbe med njimi. To bi moralo veljati tudi za pogodbe, sklenjene med ponudniki in naročniki.
- (26) Ta uredba bi morala naročnikom omogočiti uporabo storitev spletnih vsebin, na katere so naročeni v njihovi državi članici prebivališča, ko se začasno nahajajo v drugi državi članici. Naročniki bi morali biti upravičeni do čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin samo, če imajo prebivališče v državi članici Unije. Zato bi morala ta uredba ponudnike storitev spletnih vsebin obvezati, da z razumnimi, sorazmernimi in učinkovitimi sredstvi preverijo državo članico prebivališča svojih naročnikov. V ta namen bi morali ponudniki uporabljati sredstva za preverjanje, naštetá v tej uredbi. To pa ne preprečuje dogovorov med ponudniki in imetniki pravic glede teh sredstev za preverjanje v mejah te uredbe. Namen seznama je zagotoviti pravno varnost glede sredstev za preverjanje, ki jih uporabljajo ponudniki, ter omejiti motenje zasebnosti naročnikov. V vsakem primeru bi bilo treba upoštevati učinkovitost in sorazmernost določenega sredstva za preverjanje v posamezni državi članici in za določeno vrsto storitve spletnih vsebin. Kolikor naročnikove države članice prebivališča ni mogoče z zadostno stopnjo gotovosti določiti s pomočjo enega samega sredstva za preverjanje, bi morali ponudniki storitev za preverjanje uporabiti dve sredstvi za preverjanje. Če ima ponudnik upravičene dvome glede naročnikove države članice prebivališča, bi moral imeti možnost, da ponovno preveri naročnikovo državo članico prebivališča. Ponudnik bi moral izvajati tehnične in organizacijske ukrepe, ki so potrebni na podlagi veljavnih pravil o varstvu podatkov, za obdelavo osebnih podatkov, zbranih na podlagi te uredbe za preverjanje naročnikove države članice prebivališča. Primeri takšnih ukrepov so zagotavljanje preglednih informacij za posameznike o metodah preverjanja in njegovih namenih ter ustrezni varnostni ukrepi.

- (27) Za preverjanje naročnikove države članice prebivališča bi moral ponudnik storitve spletnih vsebin, če je to mogoče, uporabiti informacije, ki jih že ima, kot so podatki za izstavitve računa. V zvezi s pogodbami, sklenjenimi pred datumom začetka uporabe te uredbe, ter preverjanja ob obnovitvi pogodbe, bi moral ponudnik imeti možnost, da od naročnika zahteva informacije, potrebne za preverjanje naročnikove države članice prebivališča samo, ko tega ni mogoče preveriti na podlagi informacij, ki jih ponudnik že ima.
- (28) Preglede naslovov IP v okviru te uredbe bi bilo treba opraviti v skladu z direktivama 95/46/ES⁽¹⁾ in 2002/58/ES⁽²⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Poleg tega za namene preverjanja naročnikove države članice prebivališča ni pomembna točna lokacija naročnika, temveč država članica, iz katere naročnik dostopa do storitve. Zaradi tega se podatki o natančni lokaciji naročnika ali kateri koli drugi osebni podatki ne bi smeli zbirati ali obdelovati v ta namen. Kadar ima ponudnik upravičene dvome glede naročnikove države članice prebivališča in opravi pregled naslova IP, da bi preveril državo članico prebivališča, bi moral biti edini namen teh pregledov ugotoviti, ali naročnik dostopa ali uporablja storitev spletnih vsebin v državi članici prebivališča ali izven nje. Zato bi bilo treba v takšnih primerih podatke, pridobljene pri pregledu naslovov IP, zbirati le v binarni obliki in upoštevajoč veljavna pravila o varstvu podatkov. Ponudnik ne bi smel preseči te ravni podatkov.
- (29) Imetniku avtorske pravice, sorodnih pravic ali katerih koli drugih pravic na vsebini storitev spletnih vsebin bi moralo biti še naprej omogočeno izvajanje pogodbene svobode, da dovoli, da se takšno vsebino zagotavlja, do nje dostopa in se jo uporablja v skladu s to uredbo brez preverjanja države članice prebivališča. To je lahko zlasti pomembno v sektorjih, kot so glasba in e-knjige. Vsak imetnik pravic bi moral imeti možnost, da se ob sklenitvi pogodb s ponudniki storitev spletnih vsebin v zvezi s tem svobodno odloči. Pogodbe med ponudniki in imetniki pravic ne bi smele omejevati možnosti imetnikov pravic, da takšno dovoljenje prekličejo, če ponudnika v razumnem roku o tem obvestijo. Dovoljenje posameznega imetnika pravic ponudnika ne oprosti obveznosti, da preveri naročnikovo državo članico prebivališča. Le v primerih, kadar se vsi imetniki avtorske pravice, sorodnih pravic ali katerih koli drugih pravic v zvezi z vsebinami, ki jih uporablja ponudnik, odločijo, da bodo dovolili, da se njihovo vsebino zagotavlja, do nje dostopa in se jo uporablja brez preverjanja naročnikove države članice prebivališča, preverjanje ne bi bilo obvezno, pogodba med ponudnikom in naročnikom za zagotavljanje storitev spletnih vsebin pa bi se morala uporabiti za določitev naročnikove države članice prebivališča. Vsi ostali vidiki te uredbe bi morali v teh primerih ostati veljavni.
- (30) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva priznana načela iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina). Zato bi bilo treba to uredbo razlagati in uporabljati v skladu z navedenimi pravicami in načeli, zlasti pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, pravico do svobode izražanja, pravico do svobode gospodarske pobude in lastninsko pravico, vključno s pravicami intelektualne lastnine. Pri vsaki obdelavi osebnih podatkov na podlagi te uredbe bi se morale spoštovati temeljne pravice, vključno s pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja in pravico do varstva osebnih podatkov iz členov 7 in 8 Listine, bistveno pa je, da je taka obdelava v skladu z direktivama 95/46/ES in 2002/58/ES. Ponudniki storitev spletnih vsebin bi morali zlasti zagotoviti, da je vsaka obdelava osebnih podatkov na podlagi te uredbe potrebna, razumna in sorazmerna za doseganje zadevnega cilja. Kadar za zagotavljanje storitve zadostuje avtentikacija naročnika, se identifikacija naročnika ne bi smela zahtevati. Izvajalec storitev ne bi smel hraniti podatkov, zbranih na podlagi te uredbe, za preverjanje naročnikove države članice prebivališča dlje, kot je potrebno za izvedbo preverjanja. Po izvedenem preverjanju bi bilo treba te podatke takoj in nepovratno uničiti. Vendar to ne posega v hrambo podatkov, zbranih za drug zakoniti namen v skladu z veljavnimi pravili o varstvu podatkov, vključno s pravili o hrambi teh podatkov.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31). Direktiva 95/46/ES se razveljavi in nadomesti, z učinkom od 25. maja 2018, z Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L 201, 31.7.2002, str. 37).

- (31) Pogodbe, na podlagi katerih se prenašajo pravice na vsebini, se običajno sklepajo za razmeroma dolgo obdobje. Zato in da bi se zagotovilo, da lahko vsi potrošniki s prebivališčem v Uniji začnejo na enaki podlagi istočasno in brez nepotrebne odlašanja izkoriščati čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin, bi se morala ta uredba uporabljati tudi za pogodbe in pravice, sklenjene oziroma pridobljene pred datumom začetka njene uporabe, če se te pogodbe in pravice nanašajo na čezmejno prenosljivost storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja po tem datumu. Takšna uporaba te uredbe je potrebna tudi za zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki so zajete s to uredbo, ki poslujejo na notranjem trgu, zlasti za mala in srednje velika podjetja, in sicer tako, da bi se ponudnikom, ki so sklenili pogodbe z imetniki pravic za daljše obdobje, omogočilo, da svojim naročnikom ponudijo čezmejno prenosljivost, ne glede na to, ali ima ponudnik možnost ponovno se pogajati o takšnih pogodbah. Poleg tega bi s takšno uporabo te uredbe morali zagotoviti, da bodo ponudniki, ko sprejmejo ureditev, potrebno za čezmejno prenosljivost svojih storitev, tako prenosljivost lahko ponujali za vse svoje spletne vsebine. To bi moralo veljati tudi za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki ponujajo pakete z elektronskimi komunikacijskimi storitvami in storitvami spletnih vsebin. Imetnikom pravic pa bi takšna uporaba te uredbe morala tudi omogočiti, da jim ne bi bilo treba ponovno se pogajati o obstoječih pogodbah o prenosu pravic, da se ponudnikom lahko omogoči zagotavljanje čezmejne prenosljivosti svojih storitev.
- (32) Ker se bo torej ta uredba uporabljala za nekatere pogodbe in pravice, sklenjene oziroma pridobljene pred datumom začetka njene uporabe, je tudi primerno določiti ustrezno obdobje med datumom začetka veljavnosti te uredbe in datumom začetka njene uporabe, da se bodo imetniki pravic in ponudniki storitev spletnih vsebin, ki so zajete s to uredbo, tako lahko ustrezno prilagodili novim razmeram ter da bodo ponudniki lahko spremenili pogoje uporabe svojih storitev. Spremembe pogojev uporabe storitev spletnih vsebin, ki se ponujajo v paketih, ki združujejo elektronsko komunikacijsko storitev in storitev spletnih vsebin, ki se izvedejo samo zaradi usklajenosti z zahtevami te uredbe, naročnikom na podlagi nacionalnih zakonov, s katerimi se prenaša regulativni okvir za elektronska komunikacijska omrežja in storitve, ne dajejo nobenih pravic do preklica pogodb o zagotavljanju takšnih elektronskih komunikacijskih storitev.
- (33) Namen te uredbe je prispevati k večji konkurenčnosti s spodbujanjem inovacij na področju storitev spletnih vsebin in privabiti več potrošnikov. Ta uredba ne bi smela vplivati na uporabo pravil o konkurenci, zlasti členov 101 in 102 PDEU. Pravila iz te uredbe se ne bi smela uporabljati za omejevanje konkurence na način, ki je v nasprotju s PDEU.
- (34) Ta uredba ne bi smela vplivati na uporabo Direktive 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, zlasti naslova III navedene direktive. Ta uredba je skladna s ciljem lajšanja zakonitega dostopa do vsebin, varovanih z avtorsko pravico ali sorodnimi pravicami, ter do storitev, povezanih z njimi.
- (35) Za doseganje cilja zagotovitve čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin v Uniji je primerno sprejeti uredbo, ki se neposredno uporablja v državah članicah. To je potrebno, da bi se zagotovila enotna uporaba pravil o čezmejni prenosljivosti v državah članicah in da bi ta pravila začela veljati istočasno za vse storitve spletnih vsebin. Samo uredba zagotavlja stopnjo pravne varnosti, ki je potrebna, da bodo lahko potrošniki v celoti izkoristili čezmejno prenosljivost po vsej Uniji.
- (36) Ker cilja te uredbe, in sicer prilagoditve pravnega okvira za zagotavljanje čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin v Uniji, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njegovega obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje tega cilja. Ta uredba zlasti bistveno ne vpliva na način prenosa pravic in ne zavezuje imetnikov pravic in ponudnikov k ponovnim pogajanjem o pogodbah. Poleg tega ta uredba od ponudnikov ne zahteva, da sprejmejo ukrepe za zagotovitev kakovosti izvajanja storitev spletnih vsebin zunaj naročnikove države članice prebivališča. Ta uredba se tudi ne uporablja za ponudnike, ki ponujajo storitve spletnih vsebin brez plačila v denarju, in ne uporabijo možnosti omogočanja čezmejne prenosljivosti njihovih storitev. Zato ta uredba ne nalaga nobenih nesorazmernih stroškov –

⁽¹⁾ Direktiva 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu (UL L 84, 20.3.2014, str. 72).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Področje urejanja in področje uporabe

1. Ta uredba uvaja skupni pristop v Uniji za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin z zagotovitvijo, da lahko naročniki prenosljivih storitev spletnih vsebin, ki se v njihovi državi članici prebivališča zakonito zagotavljajo, dostopajo do teh storitev in jih uporabljajo, kadar se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča.
2. Ta uredba se ne uporablja za področje obdavčitve.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „naročnik“ pomeni vsakega potrošnika, ki je upravičen, da na podlagi pogodbe o zagotavljanju storitve spletnih vsebin, sklenjene s ponudnikom proti plačilu v denarju ali brez plačila v denarju, dostopa do take storitve in jo uporablja v državi članici prebivališča;
- (2) „potrošnik“ pomeni vsako fizično osebo, ki na podlagi pogodb, zajetih s to uredbo, deluje za namene, ki so zunaj njene trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti;
- (3) „država članica prebivališča“ pomeni državo članico, določeno na podlagi člena 5, v kateri ima naročnik dejansko in trajno prebivališče;
- (4) „začasno nahajati se v državi članici“ pomeni časovno omejeno obdobje nahajanja v državi članici, ki ni država članica prebivališča;
- (5) „storitev spletnih vsebin“ pomeni storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 PDEU, ki jo ponudnik zakonito zagotavlja naročnikom v njihovi državi članici prebivališča pod dogovorjenimi pogoji in prek spleta, ki je prenosljiva in ki je:
 - (i) avdiovizualna medijska storitev, kakor je opredeljena v točki (a) člena 1(1) Direktive 2010/13/EU, ali
 - (ii) storitev, katere glavna značilnost je zagotavljanje dostopa do del, druge varovane vsebine ali prenosov radijskih ali televizijskih organizacij in njihova uporaba, in sicer linearno ali na zahtevo;
- (6) „prenosljiva“ pomeni lastnost storitve spletne vsebine, da lahko naročniki dejansko dostopajo do storitve spletnih vsebin in jo uporabljajo v njihovi državi članici prebivališča, ne da bi bili omejeni na določeno lokacijo.

Člen 3

Obveznost omogočanja čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin

1. Ponudnik storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja proti plačilu v denarju, omogoča naročniku, ki se začasno nahaja v državi članici, da dostopa do storitve spletnih vsebin in jo uporablja na isti način kot v državi članici prebivališča, vključno z dostopom do iste vsebine, na isti vrsti in številu naprav, za enako število uporabnikov in z enakim obsegom funkcionalnosti.
2. Ponudnik naročniku ne naloži dodatnih stroškov za dostop in uporabo storitve spletnih vsebin na podlagi odstavka 1.
3. Obveznost iz odstavka 1 se ne razširi na nobene zahteve glede kakovosti, ki se uporabljajo za zagotavljanje storitve spletnih vsebin in jih mora ponudnik izpolnjevati pri zagotavljanju te storitve v državi članici prebivališča, razen če se ponudnik in naročnik izrecno ne dogovorita drugače.

Ponudnik se vzdrži vseh dejanj, ki bi zmanjšala kakovost zagotavljanja storitve spletnih vsebin, kadar zagotavlja storitev spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1.

4. Ponudnik na podlagi informacij, ki jih ima, naročniku zagotovi informacije o kakovosti zagotavljanja storitve spletnih vsebin, zagotovljenih v skladu z odstavkom 1. Informacije se naročniku zagotovijo pred začetkom zagotavljanja storitev spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1 na ustrezen in sorazmeren način.

Člen 4

Kraj zagotavljanja storitev spletnih vsebin, dostopa do njih in njihove uporabe

Za zagotavljanje storitve spletnih vsebin na podlagi te uredbe za naročnika, ki se začasno nahaja v državi članici, ter dostop do te storitve in njeno uporabo s strani naročnika, se šteje, da potekajo le v naročnikovi državi članici prebivališča.

Člen 5

Preverjanje države članice prebivališča

1. Ob sklenitvi in obnovitvi pogodbe o zagotavljanju storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja proti plačilu v denarju, ponudnik preveri naročnikovo državo članico prebivališča z uporabo največ dveh od naslednjih sredstev za preverjanje in zagotovi, da so izbrana sredstva razumna, sorazmerna in učinkovita:

- (a) osebna izkaznica, sredstva elektronske identifikacije, zlasti tista, ki spadajo v sheme elektronske identifikacije, priglašene v skladu z Uredbo (EU) št. 910/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ali kateri koli drug veljaven osebni dokument, ki potrjuje naročnikovo državo članico prebivališča;
- (b) podatki o plačilu, kot je številka bančnega računa ali kreditne ali debetne kartice naročnika;
- (c) kraj vgradnje STB komunikatorja, dekodeerja ali podobne naprave, ki se uporablja za zagotavljanje storitev naročniku;
- (d) plačilo naročnine za druge storitve, ki se zagotavljajo v državi članici, na primer storitve javne radiodifuzije;
- (e) pogodba za internetni ali telefonski priključek ali katera koli podobna pogodba, ki naročnika povezuje z državo članico;
- (f) vpis v lokalnem volilnem imeniku, če so ti podatki javno dostopni;
- (g) plačilo lokalnih davkov, če so ti podatki javno dostopni;
- (h) račun za javno storitev, ki naročnika povezuje z državo članico;
- (i) naslov za izstavitve računa ali poštni naslov naročnika;
- (j) izjava naročnika, s katero potrjuje, da je njegov naslov v državi članici;
- (k) preverjanje naročnikovega naslova IP, da se ugotovi država članica, v kateri naročnik dostopa do storitve spletnih vsebin.

Sredstva za preverjanje iz točk (i) do (k) se uporabljajo zgolj v povezavi z enim od sredstev za preverjanje iz točk (a) do (h), razen če je poštni naslov iz točke (i) vključen v javno dostopen uradni register.

2. Če ima ponudnik med časom trajanja pogodbe o zagotavljanju storitve spletnih vsebin upravičene dvome o naročnikovi državi članici prebivališča, lahko ponovi preverjanje naročnikove države članice prebivališča v skladu z odstavkom 1. V takem primeru se lahko sredstvo preverjanja iz točke (k) uporabi kot edino sredstvo. Podatki, ki izhajajo iz preverjanja v skladu s točko (k), se zbirajo le v binarni obliki.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 910/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o elektronski identifikaciji in storitvah zaupanja za elektronske transakcije na notranjem trgu in o razveljavitvi Direktive 1999/93/ES (UL L 257, 28.8.2014, str. 73).

3. Ponudnik lahko od naročnika v skladu z odstavkoma 1 in 2 zahteva informacije, ki so potrebne za določitev naročnikove države članice prebivališča. Če naročnik ne zagotovi informacij in ponudnik zaradi tega ne more preveriti naročnikove države članice prebivališča, ponudnik na podlagi te uredbe naročniku ne omogoči dostopa do storitev spletnih vsebin ali njihove uporabe, če se začasno nahaja v državi članici.

4. Imetniki avtorske pravice ali sorodnih pravic ali imetniki drugih pravic na vsebini storitve spletnih vsebin lahko dovolijo zagotavljanje svojih vsebin, dostop do njih in njihovo uporabo na podlagi te uredbe brez preverjanja države članice prebivališča. V tem primeru je pogodba med ponudnikom in naročnikom za zagotavljanje storitve spletnih vsebin dovolj za določitev naročnikove države članice prebivališča.

Imetniki avtorske pravice ali sorodnih pravic ali imetniki katerih koli drugih pravic na vsebini storitev spletnih vsebin lahko prekličejo dovoljenje, dano na podlagi prvega pododstavka, pod pogojem, da ponudnika o tem v razumnem roku obvestijo.

5. Pogodba med ponudnikom in imetniki avtorske pravice ali sorodnih pravic ali imetniki katerih koli drugih pravic na vsebini storitve spletnih vsebin ne omejuje možnosti teh imetnikov pravic, da prekličejo dovoljenje iz odstavka 4.

Člen 6

Čezmejna prenosljivost storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo brez plačila v denarju

1. Ponudnik storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja brez plačila v denarju, se lahko odloči, da bo svojim naročnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, omogočil dostop do storitve spletnih vsebin in njihovo uporabo pod pogojem, da ponudnik preveri naročnikovo državo članico prebivališča v skladu s to uredbo.

2. Ponudnik pred začetkom zagotavljanja navedene storitve obvesti svoje naročnike, zadevne imetnike avtorske pravice in sorodnih pravic ter zadevne imetnike vseh drugih pravic na vsebini storitve spletnih vsebin o svoji odločitvi, da bo zagotavljal storitev spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1. Informacije se zagotovijo na ustrezen in sorazmeren način.

3. Ta uredba se uporablja za ponudnike, ki zagotavljajo storitev spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1.

Člen 7

Pogodbene določbe

1. Kakršne koli pogodbene določbe, vključno s tistimi med ponudniki storitev spletnih vsebin in imetniki avtorske pravice ali sorodnih pravic ali imetniki katerih koli drugih pravic na vsebini storitve spletnih vsebin, ter tistimi med takšnimi ponudniki in njihovimi naročniki, ki so v nasprotju s to uredbo, vključno s tistimi, ki prepovedujejo čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin ali omejujejo tako prenosljivost na določeno časovno obdobje, so neizvršljive.

2. Ta uredba se uporablja ne glede na pravo, ki se uporablja za pogodbe, sklenjene med ponudniki storitev spletnih vsebin ter imetniki avtorske pravice ali sorodnih pravic ali imetniki katerih koli drugih pravic na vsebini storitev spletnih vsebin, ali za pogodbe, sklenjene med takšnimi ponudniki in njihovimi naročniki.

Člen 8

Varstvo osebnih podatkov

1. Obdelava osebnih podatkov, ki se izvaja v okviru te uredbe, zlasti za namene preverjanja naročnikove države članice prebivališča na podlagi člena 5, se izvaja v skladu z direktivama 95/46/ES in 2002/58/ES. Zlasti uporaba sredstev za preverjanje v skladu s členom 5 in vsaka obdelava osebnih podatkov na podlagi te uredbe so omejeni na to, kar je potrebno in sorazmerno za doseganje namena preverjanja.

2. Podatki, zbrani v skladu s členom 5, se uporabijo izključno za namen preverjanja naročnikove države članice prebivališča. Podatki se ne sporočajo, prenašajo, delijo, ne dovoli se njihova uporaba in se na noben drug način ne posredujejo ali razkrivajo imetnikom avtorske pravice ali sorodnih pravic ali imetnikom katerih koli drugih pravic na vsebini storitev spletnih vsebin, ali katerim koli drugim tretjim osebam.

3. Podatke, zbrane v skladu s členom 5, hranijo ponudniki storitev spletnih vsebin zgolj tako dolgo kot je potrebno, da se zaključi preverjanje naročnikove države članice prebivališča na podlagi člena 5(1) ali (2). Po vsakem končanem preverjanju se podatki takoj in nepovratno uničijo.

Člen 9**Uporaba za obstoječe pogodbe in pridobljene pravice**

1. Ta uredba se uporablja tudi za pogodbe in pravice, sklenjene oziroma pridobljene pred datumom začetka njene uporabe, če so pomembne za zagotavljanje storitve spletnih vsebin, dostop do nje in njeno uporabo v skladu s členoma 3 in 6 po navedenem datumu.
2. Ponudnik storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, do 21. maja 2018 v skladu s to uredbo preveri državo članico prebivališča za tiste naročnike, ki so sklenili pogodbo o zagotavljanju storitev spletnih vsebin pred navedenim datumom.

Ponudnik storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo brez plačila v denarju, v dveh mesecih po datumu od katerega prvič ponudi storitev v skladu s členom 6, v skladu s to uredbo preveri državo članico prebivališča za tiste naročnike, ki so sklenili pogodbo o zagotavljanju storitev spletnih vsebin pred navedenim datumom.

Člen 10**Pregled**

Komisija do 21. marca 2021, nato pa po potrebi, oceni uporabo te uredbe glede na pravni, tehnološki in gospodarski razvoj in o tem Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo.

Poročilo iz prvega odstavka med drugim vsebuje oceno uporabe sredstev za preverjanje države članice prebivališča iz člena 5, ob upoštevanju novo razvite tehnologije, panožnih standardov in praks ter, če je to potrebno, potrebo po pregledu. Poročilo posebno pozornost nameni vplivu te uredbe na mala in srednje velika podjetja ter na varstvo osebnih podatkov. Poročilu Komisije se po potrebi priloži zakonodajni predlog.

Člen 11**Končne določbe**

1. Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.
2. Uporablja se od 20. marca 2018.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 14. junija 2017

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednica

H. DALLI